

Je - zu, tvé hlu - bo - ké rá - ny,
tvé až do sm - rti sou - že - ní

tvé hro - zné u - mu - če - ní;
buď mi ku po - tě - še - ní;

mám - li v my - sli co zlé - ho,
ó, vlejž do sr - dce mé - ho,

bych na tvou smrt pa - ma - to - val
a s hří - chy nic ne - že - rto - val.

2. Památka tvých utrpení nechť mi dodává moci / zlých žádostí k potupení, bych moh' tělo přemoci; / i když v smutku duše má / jsouc, choulostivě se má, / nechť víry mé k posílnění / představím si tvé trýznění!
3. Když svět chce srdce mé svodit na cestu nepravosti / a vnada hříchů lahodit, připomeň mi těžkosti / a muky tvé náramné, / které snášels i za mne, / abych silen v nábožnosti / zaháněl zlé náklonnosti.

JEZU, TVÉ HLUBOKÉ RÁNY

4. Dejž mi při všem, což mne rmoutí, z tvých muk uspokojení; / při každém jich vzpomnutí nechť mám nové těšení. / Když srdce vin svých želí, / tvá smrt mne obveselí; / neb když jsi smrt kříže vystál, / tu útěchu i mně získal.
5. V Tobě skládám své doufání, Jezu, mé utěšení. / Ty mne zbavíš strachování smrti, škodná že není. / Mé spasení je jisté / u Tebe, Jezu Kriste, / Ty mně z milosti srdečné / dáš s Tebou bydlení věčné.
6. Když naději té radosti v svém srdci míti mohu, / tedy i všechny úzkosti boje smrti přemohu. / Když stánek můj zboří se, / srdce mé nezhrozí se; / potěšen jsa skrz tvé rány, / šťastně projdu smrti brány.

*Byly to však naše nemoci,
jež nesl, naše bolesti na sebe vzal,
ale domnívali jsme se, že je raněn,
ubit od Boha a pokořen.
Jenže on byl proklán
pro naši nevěrnost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj,
jeho jizvami jsme uzdraveni.*

Iz 53,4-5